

Önceliklerimiz

Ve

Denge Ölçülerimiz (2)

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Ve sallallahu ve selleme alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihî ecmaîn.

Bir önceki konumuzu özetleyerek başlamak istiyorum. Dedik ki, biz Ümmeti Muhammed olarak insanlık için çıkarılmış bir ümmetiz. İnsanlık için çıkarılmış demek, bütün insanlığın yükünü taşıyacağız demektir. Bu ümmet, insanlığın yükünü taşıma konusunda, seçenekli bir ümmet değildir. Bu ümmet, bütün insanlık için çıkarıldıysa, insanlığın Âdem aleyhisselamdan beri biriken ve bundan sonra oluşacak olan bütün sorunlarıyla ilgilenecek demektir. Önceki ümmetler ise Ortadoğu'da bir kasabada yirmi seneliğine, on beş seneliğine gelmiş bir Peygamberin ümmetiydiler. O kasabada, terazilerde hile yapıyorlardı, ALLAH Teâla: "Terazilerinizi düzgün tutun." tembih etti. Ahlak öğretileri denen şeyler üzerinden Peygamberler yol aldılar.

Musa Aleyhisselamdan itibaren ise, Peygamberlerin gündemine siyaset girdi, coğrafya girdi. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin gündemi ise, "On yedi bin âlem" diye özetlenen kavram oldu. On yedi bin âlem, on sekiz bin âlem bu sembolik bir kavram olarak bütün insanlık, bütün coğrafya, bütün varlık demektir. Bu ümmet âlemlerin üzerine rahmet olarak inmiş bir Peygamber Ümmeti'dir. Binâen aleyh bu ümmetin sıradan görevleri arasında bütün insanlık vardır. Bu, bir paragraf olarak konuştuk.

İkinci olarak da dedik ki, biz bütün insanlık çıkarılmış bir ümmetiz, doğru. Ama bir gerçek daha var, o da insanız. İlk insanla bizim aramızda hiçbir fizyolojik fark yoktur. İki kulak iki göz, iki el, nabız, tansiyon hep aynıyız. Her şeyde aynıyız. Belki de biz biraz daha da zayıf insanız. Onlar daha organik yaşadıkları için daha doğal kimliklerini korumuş olabilirler. Biz biraz daha da zayıf, cüsse sıkıntısı olan insanız dedik.

Bir yandan insanlığın yükünü taşımak yükümlülüğümüz var dedik. Diğer yandan da biz, bir kasabada ALLAH'a kulluk yapıp ahirete gitmek gibi bir iş için yaratılmış insanlarla aynı bedenleri taşıyoruz. Onlar Ortadoğu'da bir kasaba, Yemen'de bir köy bütünü olarak görev verilmişti. Bize ise bütün insanlık, uzayından yerin altındaki derinliklerine kadar sorumlusunuz diye gönderilmiş bir Peygamberin peşinden gidiyoruz.

Burada bir çelişki gibi durum var. Nedir o? Bütün insanlık ve bir insan, yeri gelecek bütün insanlığın yükünü taşıyacak. Sadece düşünce tarzında bile olsa, yani beyin olarak tefekkür etme açısından olsa bile, bir müminin bütün insanlığın derdini yüklenmesi uykuları bölecek çaptadır. Nasıl?

Yani bir Müslüman olarak İslam nedir sorusuna: "Namazdır, oruçtur, hacdır, Kur'an okumaktır, kurban bayramında kurban kesmektir." diye sayarsan iki yüz kalem bulamazsın. İslam namına olan emirler yasaklar, eğer sadece ilmiyal bazında alınacaksa, yüz iki yüz rakamda biter her şey. Ama kurban kesmek kelimesini on milyonlarca insanın kurban kesemediği bir dünyada kurban kesme perspektifinden ele aldığın zaman iş büyüyor, çetinleşiyor o zaman. Neden? Bütün insanlığın kurbandan istifadesini düşünmek başka; köyde, bahçede bir kuzuyu kurban etmek başka şey. Önceki ümmetler kuzusunu kurban edince kurtuldular, biz kurban kesemeyen milyonları düşünmedikçe kurtulamayacağımızı düşünüyoruz. Yükle, yükü kaldıracak insan arasında orantısız bir fark var. Önceki ümmetlerde bu yoktu, bize getirildi.

O zaman A ve B paragraflarının değerlendirmesini yaptık, dedik ki; eğer bu uçsuz bucaksız görev yığınının yanında, bu aciz beden, çaresiz bedenler bu yükü kaldıracaksa, kesinlikle ALLAH'ı

Teâlâ bir sıralamayı da murad etmiştir. Bütün görevleri sen bir buldozer gibi önünde sürüp gideceksin dese ALLAH (c.c.), bu görev olmaz zaten. Dolayısıyla bir Müslümanın büyük bir sorumluluğu; Afrika'daki insandan sorumluluğu var, yan tarafındaki meyhanede bataklığa düşen komşusundan sorumluluğu var. E biraz da herhalde kendi hanımından ve çocuklarından da sorumlu olması lazım! En azından Afrika'daki canlı aynı canı taşıyordur hanımı!

E şimdi bu kadar bir çelişkide, bir Müslüman ya büyü yapar gibi bütün insanlığı anında kuşatacak, romanda olur böyle, hikâyede olur, realitede böyle bir şey olmaz. Ya da filan büyük görevle ilgilenirken kendi çocuğu berbat bir durumda olacak. Hanımını aç bırakacak başkalarının dullarını doyuracak. Ya da hanımının doyması uğruna, eşinin iyi olması uğruna başkalarının dul kadınlarının apartman temizlikçisi olmasına göz yumacak.

Böyle bir çelişki olmayacağı için, dozerle yuvarlar gibi bütün işleri baştan aşağı yuvarlayıp götürmek te realitede mümkün bir şey olmadığına göre, o zaman bizim şeriatımız, muhakkak bize bir planlama yapmıştır. Buna, iş planlaması diyebiliriz. Öncelikli iş kavramı diyebiliriz. Bunu anlamayan Müslüman, iki seçenekten birinde kaybolur gider. Birisi, çıldırır, kalkılacak gibi değil bu işin altından der -daha sonra göreceğiz ALLAH (c.c.) altından kalkılmayacak bir iş vermeyeceğim size diye söz vermiştir- 'İslam'ın altından kalkamayacağını' söyleyen ya da -'İslam'ın getirdiği yükümlülüklerin altından kalkılamıyor, psikolojik hastalıklar peydâh oluyor, çıldırıyor, İslam insanları çıldırıyor' diyen, her akşam yatarken okuduğu لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا ayetini koyacak yer bulması lazım. ALLAH'ın taahhüdüdür: "Size yükümlülük getirmeyeceğim ben" diyor. Mümin de zaten dua edip duruyor: "Bize, önceki ümmetlerin kaldıramadığı şeylerden, yüklerden verme Ya Rabbi." Yani, başımıza bir dert bir sıkıntı gelmesin diye dua ediyor Ümmet.

Netice olarak, iş kargaşasında boğulup gider Müslüman, helak olur, çıldırır. Yahut da "nasıl olsa bu işlerin hallolacağı yok, çoluk çocuğumun rızıkıyla meşgul olayım" der, ihmalkâr Müslüman olarak Rabbi'ne gider. Ee, öbür taraftan da "komşusunun aç olduğunu bile bile tok yatan bir Müslümanı da Ümmetlik'ten kovuyor" Sallallahu aleyhi Ve sellem, -'Ümmetimden değil' diyor. Ki bununla ilgili çok örnekler zikredeceğiz ileriki dönemde inşallah.

Şimdi, kısaca önceki dersimizin özeti buydu: insanlık için çıkarıldık, Âdem aleyhisselamdan beri birikmiş bütün sorunlar, bu ümmetin sorunudur. Ve bu Ümmet'in omuzundadır. Ve bu Ümmet, Afrika'dan açlığı gidermekle, ALLAH'ın iyi kulu olamaz bir Ümmet! Afrika'daki açlığı gidereceksin, Amerika'daki şımarıklığı da gidereceksin. Obeziteyle, bir deri bir kemiğin ortasını bulmadıkça, bu Ümmetin görevi bitmez. Askeri saldırıları önlemekle, bu Ümmetin görevi bitmez. Siyasi dengeyi de kurmak zorundasın. Ve hiçbir zaman da sorunsuz bir gün gelmeyecek. Bu Ümmet'in işi çok, çünkü Ümmet, insanlık için çıkarılmış bir Ümmettir.

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in, Mirac'a çıkarken Mescid-i Aksa'da bütün Peygamberlerle iki rekât namaz kılmasının Türkçesi de budur zaten. Bütün onların, on binlerce Peygamberin görevini uhdesine toplamıştır. Onların lûtîlik dediğimiz -ki bu kelimeyi sadece anlaşıyor diye kullanıyoruz, aslında Lut aleyhisselamın kavminin işi diye ifade etmemiz lazım- o, bir sorun olarak Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in insanlık sorunu olarak dosyalarına konmuştur. Salih aleyhisselamın kavmi, terazide arıza mı yapıyorlar, alışverişte işi berbat mı yapıyorlar, o da Ümmet-i Muhammed'in dosyalarına konmuş, yani insanlığın Âdem aleyhisselamdan beri, Habil-Kabil'den başlayan berbatlıkları, dosyasına konmuştur. Zaten, ilk insanın sorunu olan İblis sorunu da, bu dosyalarda hepsi.

Dolayısıyla biz yüklü bir Ümmetiz. Dertli bir ümmetiz, âciziz, bu da bir taraftan gerçek. Yani nihayetinde hormonlu meyve yiyoruz, nihayetinde kirli bir havada yaşıyoruz, zavallı bir insanız, tansiyon derdimiz var, nabız derdimiz var, romatizmamız var, ananın derdi var, babanın derdi var, eşlerin derdi var, dertli ve zayıf bir ümmetiz. ALLAH Teâlâ da bizi yükün altında ezdirmeyeceğini, kaldıramayacağımız bir sorumluluğu bize yüklemeyeceğini defalarca Kur'an-ı Kerim'de söylüyor. Emrettiği her şeyin, kapasitemizle uyumlu olduğunu çok açık ve net bir şekilde ayetler söylüyor. Biraz sonra göreceğiz Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in açık talimatları var. ALLAH (c.c.), kimseyi kimseye ezdirmek gibi muradı yoktur. Bunu beyan ediyor.

Ee, netice olarak bu kargaşa bizi nereye götürüyor, hiçbir yere götürmüyor. Planlamaya götürüyor. Bu planlamayı bilmeyen Müslüman, boşu boşuna İslam'a düşman olur veya çocuğunu düşman yetiştirir! Veya altından kalkamayacağı vakıf programı yüzünden, dünyevileşmeye doğru kayar gider. Yani İslam'ın, bugün Müslümanlar olarak -Müslümanlık manasında kastediyorum- bugün karşılaştığı Siyonizm tehlikesinden daha büyük bir tehlike, ALLAH'ın bu güzel dinini bir plan dâhilinde yaşayamama sorunudur. Niye öğle namazının dört rekâtının farz, diğer altı rekâtının da sünnetten dendiğini, yeri geldiğinde o sünnetleri bile bırakabileceğimiz başka farzlar olacağını anlayamamaktan kaynaklanan –sembol olarak bunu kullanıyorum- bu anlayış kıtlığından kaynaklanan bir kargaşamız var bizim. Yoksa ne Siyonizm ne de başka bir “izm” bizi ezip geçemezdi. Bizi bunaltamazdı. Plansız, kargaşa bir iş yaptığımız için. Ve çok daha farklı bir sorun, yani İslam'ı dört kişi birleşip masanın ucundan kaldırır gibi kaldırma yerine, bir tanemiz bir ucundan kaldırmaya çalıştığımız için, masa hep devriliyor dedik. Yani bu plansızlığımız; algılama hatamızdır.

Bir miktar, bundan âlimler de sorumludurlar. Tuttular, hep İslam'ın bir tarafından çekmeye çalıştılar. Ya İslam'ın zühdünü çok abarttılar; zühd, öbür tarafı ezdi. Yahut da İslam'ın siyasi boyutunu abarttılar; zühdünü ezdiler. Hâlbuki ALLAH (c.c.), mutedil insan normlarında bir din göndermişti. Ama biz, bir tür şuna benzettik: Yani mesela, siyasi tarafını İslam'ın çok kaldıran veya zühd tarafını, takva tarafını çok kaldıran bir insan; hani, ekmeğe çok faydalıdır, Âdem aleyhisselamdan beri hep buğday yiyoruz diye, her gün beş somun ekmeğe yiyen bir adama döndü, filan bölümünü kaldıranlar. Yahut baklava çok güzeldir, babamın düğününde de baklava yenmiş altmış sene önce diye, bir tepsi baklavayı bir oturuşta yiyince, soluğu kardiyojide almıştır, göğüs hastanesinde almıştır soluğu. Baklavadan insan ölür mü? Tepsikle yersen ölür? Dilimli bir şey tepsikle yenir mi? Dilimlenmiş, adı üstünde bunun, bir olsun üç olsun, ee, tepsiyi yuvarlayınca. İslam da böyle olmuş, ALLAH (c.c.) demek için yaratıldı biz ama günde bir milyon defa ALLAH (c.c.) deyip, karşında: “ALLAH (c.c.) yoktur” diyeni duymayacak kadar sokakları başkasına terk ettin mi, tekkeni kafana yıkıyor adam bir gün. ALLAH (c.c.) demekle; ALLAH (c.c.) demeyenlerle, dedirtmeyenlerle mücadele etmek arasında denge kurmak gerekiyor. Peygamber aleyhisselamın hayatı bu. Ashab-ı Kiram'ın hayatı bu.

Yani burda örnek olarak sık sık zikrettiğimiz bir örneği gençliğin İslam'ı, inşallah bizden daha iyi yaşamasını umduğumuz, gelecek kuşakların bilmesi lazım. Bu fani dünyada milyarlarca “Lâ ilâhe illallah, Muhammedur Rasûlullah” diyen insan var. Bugüne kadar vardı, bundan sonra da ALLAH'ın izniyle olacak. Elhamdülillah, bunun işaretleri de var, daha da çoğalıyor. Bütün bunlar kıyamete kadar “Lâ ilâhe illallah, Muhammedur Rasûlullah” diyenlerin içinde, Ebubekir Radiyallahu Anh'dan daha fazla Rasûlullah'ı seven biri yoktur. Olamaz da zaten. Olamaz! Neden? Kuran-ı Kerim, Ebubekir'i; ikinin ikincisi' diyor. Ya, Kuran yeniden incek, yeni isimler getirecek, bunlar da bu listeye katıldı diyecek; ya da mümkün değil.

Ebu Bekir gibi Rasulullah'ı seven biri olmadı bu dünyada, olamaz da zaten! Çünkü, Rasulallah Sallallahu Aleyhi Ve Sellem vefat ederken -"Ahh Ebubekir'im Vah Ebubekir'im" diye gitti. Tasdik edilmiş bir aşk var; Ebu Bekir'de. Dolayısıyla, Peygamber Aleyhis Selam'a, onun bağlılığı, herhangi bir kutlu doğum haftasında şiir okuyan çocuk bağlılığı değil herhalde. Bunu, bütün insanlık biliyor. Tarih bunu belgelemiş, Kur'an var elimizde. En az yirmi tane de hadis-i şerif var. Farklı olaylarla ilgili yirmiden fazla hadis-i şerif var. Ebu Bekir diyor Efendimiz, başka bir şey demiyor. Ebu Bekir diyor, sadece Ebu Bekir diyor. Ama arkadaşlar, Efendimiz Sallallahu Aleyhi Ve Sellem vefat etti, Ebubekir "Ahh Peygamberim! Senin dirin de güzeldi, ölün de güzel" dedi bıraktı o cesedi, bu Ümmet'in işiyle kim ilgilenecek, onu tespiti gitti. Sabah dokuz, sekiz-dokuz buçuk sıralarında, Efendimiz vefat etti Sallallahu Aleyhi ve Sellem, öğleye kadar Ümmet'in yeni liderini seçtiler, birlik sağlandı, geldiler mescide, 'Ebu Bekir, Rasûlullah'ın yerine, bu Ümmetin idare edecek' dendi. 'Var mı itirazı olan?' dendi. Kimse itiraz etmedi. Herkes gelsin, anlaşma yapılsın, anlaşma yapıldı Ebu Bekir, ilk meşhur konuşmasını yaptı, indi, 'Bismillahirrahmanirrahim' dedi, 'Şimdi Rasulullah'ı Rabbi'ne gönderelim' dedi.

Şimdi Ebu Bekir'in sevgisine bakıldığında, 'daha büyük bir sevgi yok' diyoruz, en sevdiği insanın na'sını Medine sokaklarında bırakıyor. Hâlbuki bir cenazenin defnedilmesi ilgili de hadis-i şerifler var. Cenazeyi, mesela akrabalar gelecek diye bekletmek mekruhtur. Bunu Ebubekir biliyordu herhâlde. Bu cenaze de üstelik sıradan bir cenaze değil. Yerlerin, göklerin en değerlisinin cenazesi. Ama Ebubekir'de iş sıralaması diye bir şey var. Rasûlullah değerli, bir tane, Âlemlerin Efendisi, ama Ümmet'in birliği, siyasi sürekliliği; Rasûlullah'ın na'sından değerli Ebu Bekir'in gözünde.

Şimdi bunu biz idrak edemezsek eğer, 'Ebu Bekir mantıklı bir çalışma' yapmayız hiçbir zaman. Ebu Bekir'in, Ümmet-i Muhammed'i, büyük bir irtidat fırtınasından, -"Muhammed öldü, Peygamber olsaydı ölmezdi" diyen döneğin elinden kurtarıp, güçlü bir İslam olarak iki senede Ömer'e teslim ettiği zaman, bu kafayla teslim etti. Bu kafayla teslim etti. Hacca gitmeyi, Medine'de oturup Peygamber aleyhisselamın kabri başında Kur'an okumayı yeğlemedi hiçbir zaman. Çağırıldı Halid'i -"Şu Arap yarımadasını temizle bana" dedi. Peygamberimiz'in bıraktığı Kur'an'ı, hafız çocuk yetiştirelim demedi. Ne dedi? Bu ümmetin dirliği önemli dedi. Ayakta durması önemli dedi.

İşte bu iş sıralamasını Ebu Bekir radiyallahu anh idrak ettiği için, Ebu Bekir bu Ümmete, Peygamber'inden sonra aleyhisselam en büyük hizmete muvaffak oldu. Hâlbuki biz mesela, Ebu Bekir'in yerinde ben olsaydım -şimdi böyle yetiştirildiğimiz kafa tarzı itibarıyla konuşuyorum- ben olsaydım, ilk yapacağım iş hemen otobüs bulamazdım herhalde o zaman, Peygamber aleyhisselam cenazesi nedeniyle kalabalık olurdu tabi. Bulamazdım. Neyse yürüyerek de olsa Sevr mağarasına gider, orda ağlardım birkaç gün herhalde. Ne tatlıydı buradaki hatıra ya Rasulellah! Hani yılanlar sokmuştu ayağımı da, işte Sen demiştin -"Merak etme" filan, ne tatlı hatıralar bunlar. Ama Ebu Bekir, bir daha Sevr mağarasına gitmedi o günden sonra. Çünkü Ebubekir, 'tarihi roman' yazmıyordu. Tarihi yeniden yazıyordu. İş sıralaması diye bir şey var. Ağlamak diye bir derdi olmadı Ebubekir'in. Arkadaşlar, hac farz oldu, Cuma farz oldu, Efendimiz'den önce başka sahabiler kıldılar Cuma namazını.

Bir sıralama var, bir öncelik var. ALLAH'ın emirlerini öncelikli, sıralamalı bir sistemle ele almayanlar ya İslam'dan bıacaklar, ya da kargaşaya neden olacaklar. Bu kargaşayı, biz bugün İslam'a hizmet sevdasında olanlar olarak Elhamdülillah, evlerimize yansıtamadığımız, insanlara sunmaya çalıştığımız bir dava olarak görüyoruz. Bu sıkıntıyla karşı karşıyayız biz. İnsanlığı kurtarmak için uğraşıyoruz, birileri de 'Allah'ını seviyorsa bizim evi kurtarsın' olmalı. Bizim ev, insanlık evi gibi değil

sanki oluyor. Yani başımızda ilgilenemiyoruz; kıtalar ötesiyle ilgilenmek istiyoruz. Evet, kıtalar ötesi de benim dosyalarımda, evim de benim dosyamda, komşum da benim dosyamda, ben insanlık için yaratılmış, insanlık kadar büyük yüreği olan birisi olmak zorundayım. Ama, iş bilmem gerekiyor, iş önceliği bilmem gerekiyor, ehliyet kapasitem olması gerekiyor.

Herkesin her işi yapması diye bir şey yok. ALLAH'ı Teâla Cuma'yı emrediyor, Peygamberi de gelip; 'kadınlar kılmasın!' diyor. Sadece bu örnek, İslam'ın hayat dini olduğunu ispat eden örnektir kardeşler. ALLAH (c.c.) "Cuma kılın, ticaret, her şey bırakıl" diyor, Peygamberi de aleyhissalatü Vesselam, 'kadınlar hariç' diyor. "Kadınlar kılmasın" diyor.

Burayı inceliyorsunuz, kadınlar niye kılmıyormuş Cuma'yı? Tamam, özürsüz günlerinde zaten namaz kılmıyorlar. Çünkü Cuma kılacak erkeklerin ev atmosferini hazırlamak, zorunlu olan camiden başka bir yerde kılınamayan cumadan daha öncelikli. Bir sıralama yapıyor. Sıralama yapıyor. Bu sıralamayı anladığımız zaman biz, İslâm tatlı tatlı yaşıyor. Dertler, zevk vermeye başlıyor bu sefer. Ama herkes her şeyi yapıyor, hiç kimse bir işi bitiremiyor olunca da; oturup kara kara düşünüyoruz 'yani çok zor, çok zor'. Gelecek umudu yok kimsede bir defa. Neden? Bu mantıkla iş bitmiyor ki zaten. Dozer gibi yuvarlıyoruz biz. Yuvarlayınca çiçekler de kırılıyor, apartman da yıkılıyor, arada çocuklar eziliyor, kendi çocuğumuz eziliyor, eşler arasında sorun oluyor. Ee, biz Afrika'da gönül düzeltmeye gidiyoruz, döndüğünde eşi küsmüş, konuşmuyorlar, aracı lazım. Afrika'dan bir hoca getirip bu sefer bunları barıştırmak gerekiyor.

İş kargaşası bunun adı. Ashâb-ı Kiram da bu iş kargaşasıyla karşılaştılar. Bunu, hakikat olarak konuşmamız lazım. Ama bir farkla. Ashab-ı Kiram, ilk nesil olarak bir tür laboratuvar nesli idi. Onların üzerinden ALLAH (c.c.), çözümü de bize gösterdi. Yani Ashab-ı Kiramda da iş kargaşası oldu. -"Sen beni bırakıp nereye gidiyorsun, kaç aydır bu evde yoksun?" hanımları onlara da bu tür şeyleri söylediler. Ama sonra gelip, Peygamber aleyhisselama şikâyet edildi, kendi aralarında muhakeme edildiler ve sorunların nasıl çözüleceği geldi.

Yani ilk nesil, Ashab-ı Kiram'da da sorun var. Kocalarıyla, aileleriyle, çocuklarıyla stresler yaşadılar. Fakat biz, o stresi yaşama hakkına sahip değiliz. Çünkü onlar, yeni inen Kur'an'ın ne emredeceğini bilmiyorlardı. Dolayısıyla bilmeme, örneksiz olma gibi bir özürleri vardı. Bizim önümüzde örnek var. Kurallar konmuş. Yani ayeti celileler, önce aileniz diyor. Önce çocuklarınız diyor. Sonra herkes takati kadar diye bir kural koyuyor. Ayet diyor ki: "Örgütlenin!" diyor. Siz, kâfirler örgütlüdürler, siz örgütlenmeseniz mağlup olursunuz diyor. Kâfirler gibi örgütlenin siz de, şeytan gibi siz de 'birikiminizi birbirinize aktaracak bir ağ üzerinden çalışın' diyor. Ashab-ı Kiram bunları bilmiyorlardı, öğrendikçe yapmaya çalıştılar.

Burada kardeşler, geldiğimiz nokta şudur, yani konu olarak geldiğimiz nokta; 'plansızlık, neyin, ne zaman, kim tarafından yapılacağını bilinmemesi' İslam'ı kaosa dönüştürüyor. Düşmanlar zaten: "Bu İslam insanların başının belası, teröre bulaştırıyor, açlık getiriyor, kadını eziyor, erkeği camide esir ediyor" diye, zaten propaganda yapıyor. Şeytan da içten içe rüyalarımıza bile girerek bizi ifsat etmeye çalışıyor. Biz her şeyden evvel, iş sıralaması tespit etmek zorundayız. İki, kapasitelerimiz ve kabiliyetlerimizin bilinmesi gerekiyor.

Şimdi arkadaşlar, Rasulullah Sallallahu aleyhi Ve sellem'in Ashabı'nın bizden farkı yoktu insan olarak. Ama, hepsi imanda çok mükemmeldiler, değerliydi. Fakat Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, namazda zamm-ı sûre okurken şaşırıldı. Peygamber olduğu halde şaşırıldı. Ashab-ı kiram da

bundan sonra böyle okunacak diye ses çıkarmadılar. Çünkü, ne yaparsa doğru biliyorlar. Döndü namazdan sonra -“Übeyy! Übey ibn Ka’b!”, -“Buyur ya Rasulallah!”, -“Sen burda değil miydin?” dedi. -“Buradaydım Ya Rasulallah” dedi. -“Niye düzeltmedin yanışımı” dedi. “Niye düzeltmedin” dedi. Übey arka saftaydı, yanı başında Ebu Bekir vardı, Ömer vardı onlara sormadı. Kur’an konusunda Übeyy’in zekâsına güvendi.

Kabiliyete, kapasiteye, ehliyete önem veriyor. Matematik gerektiren miras gibi bir konu sorulunca “Zeyd’e gidin Zeyd’in kafası çalışır bu işlere” diyor. Zeyd’e gönderiyor. Zeyd on sekiz yaşında. Çocuk daha. Ama “Matematiğe kafası çalışıyor” diyor. Ondan sonra, Halid’e görev verdiği zaman, Halid’in eline bir kılıç vermiş “Sen, ALLAH’ın kınından çıkmış kılıcısın Halid!” diyor. Gidiş o gidiş, Halid gidiyor.

Bir gün Filistin’deki mücadelesi esnasında Halid ibn Velid ürküyor. Yani herhalde beceremeyeceğiz bu işi gibi. Oradan bir Sahabi diyor ki -“Halid, bâtil bir şey düşünüyorsunuz!” diyor. Sana Rasulallah “ALLAH’ın kınından çıkmış kılıcı” demişti. Mağlup olacak bir adama, ‘ALLAH’ın Kılıcı’ demez Peygamber. “Dikkat et! Bir daha böyle düşünme” diyor. Yani, bir kabiliyeti keşfetmiş Efendimiz. Halid bin Velid’i, Ebubekir Radiyallahu anh iki sene içinde, on dört savaşın komutanı olarak gönderdi. On dört savaş yönetti iki senede. At üstünde, deve üstünde, çöllerde yürüyerek. Kabiliyet keşfediyor.

Aynı şekilde bir fıkıh meselesi konuşulacağı zaman: “Ben bu ilmin koca şehriyim, Ali bu işin kapısıdır, fıkıh konularını Ali’ye sorun” diyor. Yönlendiriyor. Her şeyi ‘Bizim Hocaefendi’ye sormak!’ diye bir kabiliyet Efendimiz’de yok. Ziraatla ilgili bir konuyu ona yönlendiriyor. Kendisi bir aşılama meselesine karışıyor: “yav, bu aşılama ne uğraşıyorsunuz ağacın tepesinde” diyor. Vardır bir bildiği Peygamber aleyhisselamin diye bırakıyorlar aşığı o sene. Öbür sene meyve yok. “Ya Rasulellah, meyvesiz kaldık bu sene” diyorlar. Niye diyor? Siz böyle buyurmuştunuz ya. “Ya ben ne anlarım ziraatinizden? Siz bu işi daha iyi bilirsiniz” diyor. Peygamberlikle ilgili bir şey değil bu. ‘Ziraatı siz daha iyi bilirsiniz’ diyor.

Biz, Müslümanlar olarak kabiliyetlerimizi, kapasitelerimizi aşan hatalı işler yapmamalıyız. ‘İmrenerek iş yapmak’ yok, ‘becererek iş yapmak var’ bizde. Beceremediğin işi, yani mesela çok enteresan, İstanbul’da bir cemaat kuruluyor. Bir dernek kuruluyor. İşte filanca yardımlaşma derneği. Bunlar Afrika’daki, Asya’daki Müslümanlarla ilgileniyor. Bir bakıyorsun üç ay içinde her yerde onun elli modeli kuruluyor. Hepsinin tüzüğü, senedi aynı. Başka biri çıkıyor ‘Asya’da yetim çocuk toplama merkezi kuracağım’ diyor. Yuha! Yetim çocuk toplama dernekleri!

Ya kardeşim İstanbul’daki üç tane insan, İstanbul şartlarını, kendi birikimlerini değerlendirerek böyle bir şey yapacaklarını düşünmüşler ve mükemmel olmuş. Sen nerde kuruyorsun bunu? Çorum’da bir kasabada. Orda yetim nerde bulacaksın sen bir defa. Çorum da yetimleri, teyzeleri bırakmıyor zaten. İstanbul’da sokaklar yetim dolu olduğu için, orda bir yetim projesi yürüyor. Sen Çorum’a Asya’dan, Antarktika’dan yetim mi taşıyacaksın tırlarla? Bu bir mantıksızlık. Ee, bu proje çok güzel. Proje güzel ama sen çirkinsin. Senin projeye bir alakan yok. Sen samimi isen, atla otobüse git İstanbul’a: “Kardeşim Çorum’da filan kasabada yaşıyorum ben, eğer günün birinde bana ihtiyacınız olursa buyurun telefonum burada” de. Ah, sen de iyi oldun. **وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالنَّقْوَى** ALLAH (c.c.) buyuruyor. Aha bak yardımlaştın. ALLAH’ın emrini yerine getirdin. Hay ALLAH (c.c.) senden razı olsun ya. Onlar da bilsin ki, Çorum’da bizim ‘ALLAH için bir ortağımız’ var bu işte.

Yok! Sen de aynısını kuruyorsun, yapamıyorsun. Bu sefer ALLAH'ın yapın dediği bir işi, ALLAH'ın dediği gibi yapamadığından sen, sünnete uygun yapamadığından, senin yapabileceğin hale getiriyorsun o işi. Ne yapıyorsun? Yetim olan çocuklara gitar dağıtıyorsun Çorum'da. Maşallah! ALLAH (c.c.) razı olsun. Yetim çocukların ruhunu şâd ettin sen! Babaları da mezarda şâd oldu. Gitar kursu açmış yetim çocuklara. Niye? Çünkü yetim çocukları toplayacak bir merkez açamadın, İstanbul'dakiler açtı, sen de gitar dağıt burada. Elli tane gitar, elli yetime ver, gir cennete. Bu, tabi ben uç bir örnek veriyorum. Böyle bir şey yapan yoktur diye tahmin ederek, bunu örnek diye kullandım. Yoksa doğru bir hareket olmaz bu yaptığımız.

Her hâlükârda, bir Müslüman olarak biz veya kitle olarak biz, kapasitelerimizi, kabiliyetlerimizi inkâr edemeyiz. Peki, namaz kılariken benim ayağım ağrıyor, sandalyede kılıyorum. Sandalyede namaz olur mu? Koltukta bile olur, yatakta bile olur. Neden? 'Bu namaz bu kadar benim için' diyorum. Neden filan İslamî göreve geldiğinde, kendimi illa muhakkak en orjinali diye diretiyorum. Yanlış bir algılama bu. Hepimiz İslam'ın bütününe talibiz. Olmak zorundayız. İslam'ın bütünü, insanlığın bütünüdür, ilk insandan sonra insana kadar. Biz ise öyle cılız işte kulağı ağrır, ayağı ağrır, gözüne ağrı girer, kulağına ağrı girer bir insanız, yapımız bu bizim. O zaman ne yapabileceksen, ne kadar yapabileceksen onu yapacağız.

Bir sorun çıkacak: "Ben ALLAH'ın izniyle yatsıdan sonra sabaha kadar iyi uyurum, başka bir iş yapamam. Bir de, davet ederlerse ziyafetlere de giderim mükemmel bir şekilde, hiç aksatmam. Peki, ALLAH (c.c.) benden bunu mu istiyor?" Yani, madem herkes yapabildiği kadar bir kural koyduk. Demek ki benim de vazifem, ya da bir önceki örnekte olduğu gibi İstanbul'a gidip bütün faaliyet yapan derneklere birer kart verip, "Buyurun buradayım arkadaşlar beni arayın ara sıra" deyip telefon numaramı vererek mi dini sorumluluğumdan kalkmış olacağım? Evet! İkna edebildiyen melekleri bir sorun yok. Hiçbir sorun yok. Bu, ALLAH (c.c.) kulu arasındaki bir formüldür. ALLAH (c.c.), seni senden iyi biliyor. Sen fotoğrafına bakıp, eskiden ne gençmişim filan diyorsun, ALLAH (c.c.) ile sen yaratılmadan önce öldükten sonra bütün o süreci ALLAH (c.c.) aynı anda görüyor ama. Dolayısıyla "kapasitem bu kadar, bu dizi filmleri bırakıp gidemem bu işlere" deyip demediğini, ALLAH (c.c.) biliyor.

Dolayısıyla insanların, yani Müslümanların birbirlerine bu konuda kapasite ölçüm testleri yaptırılmaları gerekmiyor. Kapasitelerimizin ne kadar olduğunu bizden iyi ALLAH biliyor Celle Celalühü. Dolayısıyla, ben ve Rabbim baş başa kaldığımızda, 'bu kadar becerabiliyorum' diye inandırdıysam; hiçbir mesele yok demektir. Hayır, ben de mesela umreye gittiğimde, ben bu kadar değildim aslında, herhalde biraz gevşetiyorum diye kendi kendimi de ikna edemiyorsam, istiğfar edip tekrar geri dönmemiz lazım. Tıpkı ayağım ağrıdığı için sandalyede namaz kılıp kılmamam gibi bir mesele. Ayağım ağrıyor, ben sandalyede kılıyorum. Aslında ağrıdığı yok ayağımın. Kim diyebilir ki. Kim ne diyebilir ki. Benim damarlarımda şeytan da dolaşıyor melekler de dolaşıyor. Ağrı olup olmadığını, kaslarımda sorun olup olmadığını melekler görüyor. ALLAH (c.c.) biliyor Celle Celalühü. Ben, kendi kendimi aldatabilirim. Başımı; kuma da sokabilirim, dereye de sokabilirim, denize de sokabilirim. Benim imanımla ilgili bir mesele bu. Namazda da böyle, ev ilişkilerimde de böyle, sosyal kimliğimde de böyle, dünya üzerindeki İslam'ın hizmetleri konusunda da böyle.

Yani ben kendimi ikna edebilirim: "Ya bu evde benden iyi baba olacağı yok, bakma bu çocukların nasibi yok. Nuh aleyhisselamla işte aynı durumda. Nuh aleyhisselam niye düzeltmedi, Nuh'tan daha mı takvayım ben?" Yani öyle bir mübarek ki adam, dokuz yüz elli senedir yalvarıyor

çocuğuna, gene çocuk meyhanelerden çıkmıyor. Ne yapsın ALLAH dostu zavallı! Benzettiği Nuh aleyhisselamla, bir peygamberlik farkı var aralarında. Beş büyük peygamberden biri değil, o kadar. Hâlbuki bir bakıyorsun ki, ilk günden beri çocuğa senede bir defa sadece demiş “oğlum yapma böyle” diye. Bazen de harçlığını kısmış, taksit ödediği için, para yokmuş, çocuğun meyhane paralarını vermemiş o arada. Ama reklamını yaptığında, Nuh aleyhisselam kadar değerli katkılarda bulunmuş çocuğa da, çocuğun nasibi yok bu dünyada. Ne yapsın zavallı ‘ALLAH dostu’!

Kendini aldatabilir bir insan, evinde de aldatabilir, vakfında da aldatabilir, her hangi bir ‘Müslümanca bulunması gereken yerde’ de aldatabilir. Mesela, bir vakfı, bir derneği on Müslüman idare ediyorlar. Yönetim kurulunu her hafta topluyorlar. Mükemmel faaliyetler, ALLAH (c.c.) nazardan korusun. Kendileri çalıp kendileri oynuyor. Çok iyi yaptık dimi? Valla çok iyi yaptık. Hiç hata var mı? Yok tabi. Siz niye üç toplantıdan birine sizi dışardan seyreden birini katmıyorsunuz o toplantıya? Bir de dışardan bakalım bu davulun sesi nasıl görünüyor demiyorlar. Herkes o işlerin altında imzası bulunduğu için, ‘en mükemmel’ oluyor muhakkak. Hiç hata yapmaları ebedi mümkün değil. İsteseler de hata yapamazlar, melekler engeller zaten. Böyle kendi kendine yağcılık yapabilirsin. Aynaya bakıp ben ne kadar güzelim diyen genç bir kıza benziyorsun sen. Seni görenler, dışardan seyredenler: “Sen güzelsin” dediğin zaman güzel olabilirsin. İşlerimiz de böyle, ibadetlerimiz de böyle, insanlığımız da böyle.

Burada arkadaşlar, bu noktadan sonra önceliklerimizi nasıl belirleyeceğiz, kapasitelerimizi, kabiliyetlerimizi nasıl belirleyeceğiz? Sorusunun cevabına gelebiliriz. Önce şunu bilmemiz gerekiyor arkadaşlar: İslam, imandır, ALLAH’ın farzlarını yerine getirmektir, ALLAH’ın haram ettiği şeylerden kaçmaktır. İslâm, budur. Diğer bütün İslâm namına koca koca tefsirler, onlarca cilt hadisler, yüzlerce cilt fıkıh kitaplarının dolu olduğu her şeyin özeti bu üç şeydir: İman, ALLAH’ın emirlerine evet demek, ALLAH’ın haramlarından kaçmak.

Ana formül budur. Bu ana formül çok önemli. Neden? Çünkü bende bulunması gereken üç karakterdir bu. Taviz yok bunlarda: ‘İman, farz yapan, haram yapmayan’. Bu üç şeyi yaptığım zaman ben, İslam dairesinde duruyorum. Bu üç şeyden birinin yokluğu, ‘kırmızı çizgi’dir. Ya da, daire dışında kalmaktır. Farzlardan birini yapmıyorsam, farz olduğu halde üzerime, kırmızı çizgide duruyorum demektir. Kırmızı çizgide duruşum da benim, tehlike sinyalimdir. İnkâr ediyorsam kırmızı çizginin de ötesine çıktım. Haramlardan birisini kasten yapıyorsam bu, kırmızı bir çizginin üstünde durduğumu gösteriyor. Bu kırmızı çizgi, gavurlukla Müslümanlığın arasındaki tampon bölgedir.

İslam, birey olarak da, toplum olarak da bu üç şeydir: ALLAH’a iman, ALLAH’ın emirlerine evet demek, yasaklarına hayır demek. Bir toplumun İslamı bunlarla ölçülür. ALLAH’tan başka ilah var mı? Yok. O toplumda ALLAH (c.c.) kabul ediliyor. Farzlar ne âlemde? Namazından, orucundan, işte anaya babaya itaat de namaz gibi bir ibadet, Onun gibi şeyler. Haramlar ne âlemde? Haramlar yok, tamam İslam var demektir. Bu üç şeyle İslam’a giriş yapıyoruz.

Burada arkadaşlar, ‘İslâm, koca koca kitaplardır’ dedik. ‘Yüzlerce cilt tefsirdir’ dedik. Sonra da dedik ki; ‘bu üç şey özettir ama’ dedik. Bunu bizatihi ben böyle uygun gördüm diyecek halim yok her halde. Ama böyle tarif eden Peygamber’den anladım demem gerekiyor. Ki burada, Peygamber aleyhisselam Efendimizin, Buhari’de rivayet edilen meşhur hadisi şerifi ana formülü oluşturuyor. Ben, rakam zikrederim: altı bin beş yüz ikinci hadisi şerif Sahih-i Buhari’de. Rakam özellikle zikrediyorum, yani bu, temel kültürümüzü oluştururken yavaş yavaş Buhari de görsün gözlerimiz. Kaynağına bakalım daha mutmain olalım diye.

Bu hadisi şerif çok meşhur arkadaşlar. Bizim bakış perspektifimiz belki hadisi şerifi yeniden ele alıyormuş gibi bir mantık getirecek. Şimdi Efendimiz, Sallallahu aleyhi ve sellem, ALLAH'ın lisanından bize naklediyor, buna 'kudsî hadis' diyoruz. "ALLAH (c.c.) böyle diyor" diye bize naklediyor. ALLAH Teâla buyuruyor ki: "Kulum!". 'Kulum' kelimesi, mü'min olma şartını getiriyor bir defa. Mü'minsin. Birinci bölüm yerine geldi. "Kulum, farz ettiğim şeyler gibi hiçbir şeyle bana yaşanamaz." Yani, farzın yerine hiçbir şey koyamaz kulum. Kanun bu. Farz varsa. Farz varsa, namaz da farzdır, alkol de farzdır. Namazın yapılması farzdır, alkolün yapılmaması farzdır. Nikâh yapılması farzdır, zina yapılmaması farzdır.

Farz ve haram, birbirlerinin yerine otururlar, negatifleri olurlar birbirlerinin yerine oturduklarında. Mesela, namazın haramlığı nedir? Kılınmaması haramdır. Kılınması farzdır. Alkolün içilmemesi fazdır, içilmesi haramdır. "Kulum farzlar gibi hiçbir şeyle bana yaşanamaz." Bundan ne anlaşılıyor? 'Benim kulum' olduğunu söyleyen, 'iman ettiğini' söyleyen, ikinci madde olarak farzı karşıma getirsin. Farz da, haramı da ihtiva ediyor. Çünkü farzın tersi, haramdır. Ondan sonra ALLAH Teâla, bu sözde buyuruyor: "Kulum nafile olarak önüne koyduğum şeylerle bana koşar durur". Nafile olarak, nafile sünnet de diyoruz biz, nafile ve sünnet aynı anlama kullanılıyor. Kulum, farzlarla bana gelme hakkı elde eder, ALLAH (c.c.) buyuruyor. Nafilelerle de, bana geliş hızını belirler.

Demek ki, sadece farzlarla ALLAH'a gidilebilir. Ama uzay hızıyla iki milyon ömür mü lazım sana, dört milyon ömür mü lazım onu bilmiyorum. Farzlarla ALLAH'a gidilir. Vizedir farzlar. Peki, ALLAH'a gidiş süratını belirleme bakımından nafileler devreye giriyor. Herkesin nafile gücü kadar, taksi mi kullanıyor, at arabası mı kullanıyor, fayton mu kullanıyor, uçak mı kullanıyor, füzeyle mi gidiyor, nafilesine bağlı. Ama gidiş kararını veren farzlardır. Kulluk, iman, farzlar ALLAH'a gidip gitmediğini belirliyor; nafileler de nasıl gittiğini gösteriyor.

Birey olarak bu kararı veriyoruz, bir insan mümin mi? Mümin. ALLAH'ın kulu. Farzlar açısından ne durumda? İyi durumda. ALLAH'a gitmeye kararlı. Nafileler açısından ne? İşte öğlenin sünnetini bazen kaçırıyor. Ara sıra istasyonlarda bekleyen bir yolcu bu. Gidiyor ama. Gidiş gidiyor da ama arkadaşları gitmiş, hala bu yolda bekliyor. Çünkü nafile sorunu var. Ama mecburi değil. Bir kere gitmeye karar vermiş.

Bu hadisi şerifin sonu çok enteresan arkadaşlar. 'Kulluk' standardı, 'farzlar' vizesi, 'nafilelerle' hız ölçümü yapılan konuda sonra hadisi şerifte, ALLAH Teâla buyuruyor ki: "Bu ölçüleri de yakalayınca da kulum sonunda ben onun gözü olurum –ALLAH Teâlâ buyuruyor ben onun gözü olurum- kulağı olurum, yürüyen ayağı olurum, tutan eli olurum, benden istediği her şeyi yaparım."

Çok net bir şekilde, bir mü'minin, "ALLAH (c.c.) benim Rabbimdir!" dedikten sonra farzları, negatifleri olan haramlarla beraber kabul edip uyguladıktan sonra, gücü oranında da ALLAH'a giden nafileleri hız olarak kullanan bir süreç ele aldıktan sonra, sonunda insan olarak sokaklarda dolaştığı halde, tuttuğu zaman; 'ALLAH'ın tutacağı bir şeyi tutan adam' haline gelir. "Ya Rabbi! Bu mel'ûn yahudilerden kurtar bizi" deyince de -"peki" diyen bir cevap alır. Ama bu süreç; kulluk kararı, farzlar uygulaması, nafile standardıyla belirlenecek. Bireyler için ve bütün Ümmet için. Bu standardı inşallah oluşturduktan sonra, yavaş yavaş bu kabiliyetlerimizi ve iş sıralamamızı belirleme ölçülerine devam edeceğiz. Ama ana malzememiz, Buhari'nin bu hadisi şerifi olacak dedik.

Ve Sallallahü Ve Selleme Ala Seyyidina Muhammed ve Ala Âlihi Ve Sahbihi Ecmaîn. Vel'hamdül Lillahi Rabb'il Âlemin.